

Ján Adamus

26. nedeľa v období „cez rok“ – v roku A

Ježiš povedal veľkňazom a starším ľudu: „Čo povieť na toto? Istý človek mal dvoch synov. Prišiel k prvému a povedal mu: „Syn môj, choď dnes pracovať do vinice!“ Ale on odpovedal: „Nechce sa mi.“ No potom to oľutoval a šiel. Išiel k druhému a povedal mu to isté. Ten odpovedal: „Idem, pane!“ Ale nešiel. Kto z týchto dvoch splnil otcovu vôľu?“ Odpovedali: „Ten prvý.“ Ježiš im povedal: „Veru, hovorím vám: Mýtnici a neviestky vás predchádzajú do Božieho kráľovstva. Lebo k vám prišiel Ján cestou spravodlivosti, a neuverili ste mu. Ale mýtnici a neviestky mu uverili. A vy, hoci ste to videli, ani potom ste sa nekajali a neuverili ste mu.“

Mt 21, 28–32

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Ak máme byť úprimní, musíme si priznať, že veľa vecí nasľubujeme, ale iba niektoré splníme. Slovanmi síce povieme „áno“, ale skutkami „nie“. V Čechách sa hovorí: *Skutek utek...* Táto vlastnosť sa prejavuje už v detskom veku. Deti sa hrajú vonku a mama kričí: *Pod domov!* A dieťa: *Už idem!* Ale hrá sa ďalej.

Ježiš v dnešnom evanjeliu nám dáva posúdiť, ktorý z dvoch synov je lepší. Prvý, ktorý povie „áno“, ale v skutočnosti je to „nie“ alebo druhý, ktorý najskôr povie „nie“, ale potom urobí to, čo chce otec. Veľkňazi a zákonníci povedali, že ten druhý a iste aj my máme podobný názor.

V minulosti sa toto podobenstvo v kostoloch nečítalo, a ani podobenstvo O márotnatnom synovi a cudzoložnej žene, lebo sa možno zdali byť príliš odvážne. Ježiš totiž v nich drží stranu tým, ktorí zhrešili, ale neskôr sa polepšili. A keďže ich nezatraca, dáva jasne najavo, že svoje kráľovstvo nechce budovať iba na nevinných, ale dovoľuje doň vstúpiť aj hriešnikom, ktorí sa spamätajú, oľutujú a obrátia sa, čím prejavuje veľké pochopenie pre krehký ľudský život. Preto aj niektorí odpisovači Písma, keď ešte neexistovala knižka, tieto podobenstvá vynechávali, lebo sa im zdalo neuveriteľné, že Ježiš mohol tak konať a hovoriť.

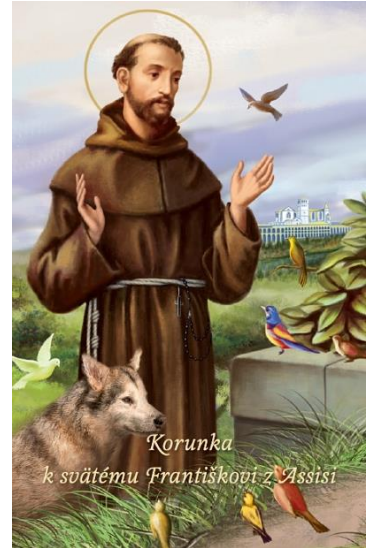
My sa dnes však tešíme, že Pán vyriekol tieto podobenstvá, v ktorých prejavuje súcit so všetkými, čo klesli a radi si ich vypočujeme, lebo sa bezprostredne týkajú aj nás. Veď my všetci sme v živote prekonali mravné pády a viacerí z nás s nimi stále ťažko

bojujú, takže mnohí sa nazdávajú, že keď ťažko zhrešili, sú odsúdení a vylúčení z Božieho kráľovstva. Lenže Ježiš naše pády chápe a neustále nám dáva šancu. Hovorí nám, že vždy môžeme povstať, oľutovať a zapojiť sa do Božieho kráľovstva, tak ako pravý lotor na kríži, ktorý počul svoje svätorečenie z Pánových úst: *Ešte dnes budeš so mnou v raji.* Tým viac máme šancu my, ktorí sme iste neboli takými veľkými lotrami a máme pred sebou ešte väčší-menší kus života. To je radosť poslania dnešného evanjelia, že nebeský Otec je k nám láskavý a neopustí nás, aj keď sme z ľudskej krehkosti klesli.

V starej knihe s názvom *Nauka otcov* je zapísaný príbeh pustovníka Jakuba. Okúzila ho krásna dcéra pohanského kňaza a chcel ju za manželku. Jej otec si dal podmienku: *Dobre, ale prisahou sa musíš zriecť svojej viery.* Pustovníka to veľmi zarmútilo, cítil sa byť nešťastný, ale krásna žena ho natoľko opantala, že to urobil. Položil dva prsty na sošku pohanského bôžika a odprisahal, že sa zrieka Krista. Pohanský kňaz mu po tomto akte povedal: *Teraz ma nechaj samého. Musím sa spýtať môjho boha, či ti môžem dať dcéru za ženu.* Pustovník netrpezlivo čakal, čo mu odpovie a srdce mu bilo od rozrušenia nad prisahou. Po dlhej chvíli prišiel pohanský kňaz a povedal mu: *Nemôžem ti dať svoju dcéru, lebo môj boh mi povedal, že tvoj Boh ťa ešte neopustil.* Keď to pustovník počul, padol na kolena a s plačom sa neveriacky spýtal: *Môj Boh ma neopustil? Neopustil ma ten, ktorého som sa prisahou zriekol? Ach, aký si dobrý, môj Bože!* Potom vstal a rozhodne vyhlásil: *Nechcem tvoju dcéru! Môj Boh je stokrát krajší ako ona!* Vrátil sa do pustovne, kde do smrti oplakával svoje previnenie a zomrel v povesti svätosti.

Aj nás má uchvátiť dobrota a láskavosť nebeského Otca. Ježiš nám radí, aby sme sa nenechali znechútiť na ceste do nebeského kráľovstva tým, že v živote sme sa ťažko previnili. Podáva nám pomocnú ruku, stavia sa na našu stranu, neodmieta nás, zastáva sa nás a vyzýva nás, aby sme sa spamätali a povstali z pádov a omylov.

My sme tým druhým synom, ktorý najskôr odmietol otcovu výzvu, ale Pán nás za to nezavrhuje, práve naopak, dáva nám čas spamätať sa, oľutovať svoj nezaujem a začať plniť jeho vôľu. Využime túto veľkú šancu!

Korunka k svätému Františkovi z Assisi

Sv. František

V nebeskom zbore blažených František slávou skveje sa, výsadu nesie skromný mních: kríž, rany Krista Ježiša.

Je medzi apoštolmi už on, tichý, milý, chudobný, ranami poznačený muž, Kristovi v mukách podobný.

Túžil si mučeníkom byť, kráčal si s krížom za Kristom; Pána už môžeš velebiť s víťazmi v šťastí nebeskom.

Iba krížom sa honosil, odriekavo a čnostne žil; tým slávu vyznávačov si František právom zaslúžil.

Skvel sa vždy čistým životom, pre Krista znášal osteň svoj a získal svätou čistotou spoločnosť v zbore panenskom.

Nech Otec, Svätý Oheň, Syn pre Františkove rany nás naplnia svetlom nebeským a množstvom darov večných krás. Amen.

Sv. František Rch.

Rodičovské skratky

10 Nech sa páči! Ďakujem! Prosím ťa...

(o úcte a zdvorilosti)

Bolo to už dávnejšie, keď som navštívila jedno zariadenie pre deti. Za tých pár hodín, ktoré som tam pobudla, sa nedalo ignorovať, ako málo, takmer vôbec, používa jedna pani učiteľka „slová slušnosti“. Dvakrát ich vyslovila v komunikácii s deťmi, ale pri kolegyniach ich nepoužila vôbec. Len príkazy, upozornenia, žiadosti, žiadne poďakovanie. Deti v triede to nemohli nevnímať. Ak im niekto podá ruku na ceste láskavého správania sa k sebe i k okoliu, táto pani učiteľka to nebude.

Spomenula som si na tento zážitok, keď som dávala do práčky asi tridsiatu štvrtú ponožku a náš najmladší syn mi ju podával z kýbliku so svojim neúnavným rozkošným: „Potí“ („Nech sa páči!“) a ja som mu po tridsiaty štvrtý raz odpovedala: „Ďakujem!“

Ešte nemá dva roky, ale je pre neho samozrejme, že v niektorých situáciách sa povie „páči sa“, potom očakáva „ďakujem“, vie odhadnúť viacero situácií, keď je vhodné povedať „prepáč“, „diki“ a aj „pardon“. Možno celkom nechápe prečo a načo, ale pozoruje a odkukáva od rodičov i súrodencov. A určite veľa cíti, vníma - niekedy úctu, niekedy dôležitosť chvíle, inokedy radosť, ktorú spôsobil on, a niekto mu ju dáva najavo slovom „ďakujem“.

Niektoré prejavy zdvorilosti si zahmie už aj maličké dieťa do svojho repertoáru dobrých zvykov, nasaje ich do svojho obrazu: „Ahá, takto teda svet funguje!“ Neskôr im možno dá hlbší obsah a nazrie pod ich pokrievku - prečo sú dôležité, prečo je dôležitá úcta. Raz ich nebude používať len automaticky, ale preto, lebo ich chce používať a chce nimi niečo vyjadriť.

Kým sa tak stane, môžeme ho sprevádzať na ceste vnímavosti a zdvorilosti. Najskôr tak, že sa budeme sami stávať vnímavejšími a autenticky rešpektujúcimi. Byť prirodzeným, nefalšovaným vzorom - toto je tá rodičovská drina, keď nám deti v praxi pomáhajú k svätosti azda väčšmi ako listovanie v teologickej knižnici.

(Rozprávame sa s dieťaťom pokojne a príjemne; vnímame ho naplno - z tváre do tváre a keď treba, „čupneme“ si na jeho úroveň, čím mu dávame najavo jeho dôležitosť; neprerušujeme zbytočne jeho hru, lebo je pre dieťa dôležitá; dávame mu priestor začať aj dokončiť činnosť; rešpektujeme jeho originalitu i špeciálne potreby; oceňujeme jeho pomoc a prejavy lásky - dávame najavo, že pre nás nie sú automatické, lebo dieťa nie je náš „sluha“; ukazujeme, ako sa dajú pokojne vymieňať rôzne názory, ako sa hľadajú riešenia pre dobro všetkých, ako sa dá niečo slušne odmietnuť, ako si vážiť starých i mladých, ľudskú prácu aj Božiu prírodu; a tak ďalej...).

Martina Jokelová „Rodičovské skratky“

Prvý piatok v mesiaci:

Možnosť sviatosti zmierenia bude takto:

Pondelok, utorok 17:15 – 18:00

Štvrtok, piatok 16:30 – 18:00

Vo štvrtok 5.9. od 9:00 do 11:20 hod. navštívim chorých v domácnostiach.

Prosím, prihláste ich v sákristii kostola.

Fatimská sobota:

Na prvú sobotu 7. októbra o 7:15 hod. bude fatimská pobožnosť a sv. omša.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za výzdobu a upratovanie kostola.

Prosím ďalšiu skupinu čísla domov 254 – 284.

Október – mesiac modlitby sv. ruženca:

Povzbudzujem nás všetkých v mesiaci október k spoločnej modlitbe sv. ruženca v rodinách.

Birmovanci:

Na prvý piatok o 18:00 hodine bude sv. omša a po nej katechéza.

Sväté omše v 24. týždni cezročného obdobia (A)

2.X. pondelok

18:00 Za † Víta a Máriu Lulkovičových a deti

3.X. utorok

18:00 Za † Eduarda a Jarmilu

4.X. streda

18:00 Svätá omša v Štefanovej

5.X. štvrtok

18:00 Za † Róberta Pěči (1. rok od smrti)

6.X. piatok

18:00 Na úmysel

7.X. sobota

08:00 Za † Antona a Annu Lopošových

8.X. 24. Nedľa cezročného obdobia (A)

08:00 Poďakovanie Pánu Bohu za 90 rokov života Mons. Jána Sokola, otca arcibiskupa

Lektor: Pešková Macáková

11:00 Za farníkov

Lektor: Kuric Kulifajová

Liturgický kalendár

2.X. pondelok Svätých anjelov strážcov, Sp

3.X. utorok sv. Maximilián

4.X. streda sv. František Assiský, Spomienka

5.X. štvrtok sv. Faustíny Kowalskej, panny Sp

6.X. piatok sv. Bruna, kňaza Lp

7.X. sobota Ružencovej Panny Márie Sp

Slovo na dnes

Ako sa zrodil Starý zákon?

Židia odjakživa milovali „retro“. Bol to a aj je národ, ktorý najradšej a najlepšie spomína. Asi aj preto vlastní takú zdatnú, až nezlomnú identitu. Mal a má v sebe hlboko zakódované, že treba uchovávať veľké duchovné dedičstvo svojich otcov, a milovníci Pánovho zákona ho po celé stáročia doslova omieľajú nielen v ústach, ale najmä v srdci.

Teraz si už môžeme zhrnúť, čo sme sa o zrodení Biblie práve dozvedeli. V prvej, starozákonnej časti Biblie sa opisuje Božie účinkovanie v dejinách jedného národa v dlhom a komplikovanom procese jeho vývoja. Celou pointou vzniku Biblie bola schopnosť tohto zvlášť obdareného izraelského ľudu vybadať a „prečítať“ zmysel historických faktov, ktoré sa týkali zachraňujúcej Božej činnosti v jeho živote. Ľud Izraela, no zvlášť Božím Duchom obdarované osoby, si dokázal tieto Pánove zásahy do dejinných udalostí správne vysvetliť, vyjadriť a prerozprávať hovorovou rečou. A tak sa jeho história, neoddeliteľne spojená s Božím účinkovaním, stále viac odievala do slov. Pánov ľud si začal čoraz viac uvedomovať svoju identitu, stále hlbšie čítal, t. j. odhaľoval, ako sa v jeho dejinách prejavuje Pánova láska, a stále s väčšou istotou prichádzal na spôsob, ako na túto jeho lásku odpovedať.

Práve to je vnútornou logikou Písem: vznikali ako opätovné uvažovanie nad dávnymi udalosťami v novom svetle, s novými skúsenosťami s Pánom. Keď už nepostačovalo opakované rozprávanie a počúvanie príbehov o Pánových dielach z pokolenia na pokolenie, začali sa tieto príbehy zapisovať. Lebo aj keď mal staroveký človek ohromnú pamäťovú kapacitu, v istom dejinnom momente bolo potrebné začať robiť prvé literárne zápisky, ktoré, samozrejme, dnes nepoznáme, lebo sa nezachovali. A ďalší svätopisci čítali aktuálnu udalosť, ktorá sa odohrávala pred ich očami vo svetle tých dávnych. Pýtali sa napríklad sami seba: „Nenachádzam sa teraz i ja v Egypte?“ Samozrejme, v prenesenom zmysle slova. „Kto mi z neho pomôže?“ ... „Aj mne pomôže Pán...“

Takto o Písmach uvažovali, takto sa nad nimi modlili a takto znamenávali aj posledné udalosti, ktoré sa aktuálne diali. A takto ich znova z pokolenia na pokolenie aj prepisovali. A nielen to. Aj redaktori posvätných Písem, stále pod vedením Božieho Ducha, s úctou pracovali na starodávných príbehoch a ak bolo treba, dodatočne ich dotvárali vo svetle tých, ktoré nasledovali potom. Vnášali nové skúsenosti s Pánom aj do starších textov. Alebo zosúlaďovali rôzne tradície bez toho, aby pôvodné texty porušili. Napokon prišlo na konci tohto dlhého procesu k záverečnej etape, v ktorej sa urobila definitívna redakcia Starého zákona.

Neopakovateľná

Nebolo a nikdy ani nebude knihy takto počúvanej a prežívanej, „písanej“ najprv ľudskými perami a jazykom, potom písadlami, no zároveň i srdcom a životom. Písanej z minulosti do prítomnosti a z prítomnosti do budúcnosti, ale aj z prítomnosti do minulosti. A t a k sú texty Biblie skutočne ako cesto, ktoré sa stáročia miesilo, nechalo oddýchnuť a v správnom čase - vždy pod vedením Ducha - boli doň primiesané nové a nové prísady: premyslené, premodené, prežité

slová z Božích úst. Aby sa stala tým najchutnejším chlebom celého ľudstva.

Pri vzniku Biblie išlo celkom určite o tajomné, pozvoľné a pritom veľkolepé Božie účinkovanie v srdciach mnohých ľudských autorov a zároveň veľkého množstva generácií. Boh nepoužil na tvorbu Biblie žiadne diktovanie. Celý tento tichý, pozvoľný a predsa gigantický proces si môžeme predstaviť ako ohromujúci akt stvorenia sveta, ako oplodnenie ľudského ducha Duchom Svätým alebo ako pôrod dobra do tmy bezbožnosti.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

VZŤAHY NÁS MÔŽU UBIŤ

Kedy nastupuje ďalší stupienok - služba?

Ak dotýčný prejde cez proces troch fáz, môže byť k dispozícii v službe. Zapáli sa v ňom oheň a začne byť iniciatívny v spoločenstve. Bude mať nápady, ako by sa mohli zapojiť aj ostatní. Preto využiť aj vy potenciál a silu vašej farnosti práve na oslovenie ľudí, ktorí ešte nemajú tú radosť, spoločenstvo alebo prijatie, ktoré im môžete ponúknuť. Naše vzťahy s ľuďmi sú veľmi dôležité, pretože kresťanstva je práve o vzťahoch. Tvoj život s Bohom je o vzťahu s ním, ale i o tom, ako žiješ svoje vzťahy v rodine, v škole medzi spolužiakmi, na pracovisku, kdekoľvek si. Preto sa sami seba pýtajme, či náš život naše správanie priťahuje iných k Bohu, alebo skôr odpudzuje. Potom pochopíme i to, prečo brat či otec nechodia do kostola, prečo mali zlú skúsenosť a prečo nechcú patriť do spoločenstva. Každý potrebuje vo svojom srdci premýšľať o tom, aký príklad dávame iným.

V poslednej dobe sa pomerne často hovorí o probléme sebaublížovania. Dá sa s tým niečo robiť?

Tento zaujímavý fenomén opäť vyviera zo vzťahov. Mnohé deti prežívajú nedostatok lásky. A potom na seba potrebujú upozorniť a ukázať, že sú tu a že potrebujú lásku. Zachádza to až tak ďaleko, že sú schopné si rôznym spôsobom ubližovať. Robia to preto, lebo im chýba láska. Hodnota nášho života je v láske. Keď ma niekto miluje, ukazuje mi, že som hodný lásky, že mám hodnotu. Keď sa niekto cíti nemilovaný, tak sa zároveň cíti zbytočný: „Mňa nikto nemiluje, tak načo som tu? Načo vôbec mám byť na tomto svete?“ Mať dostatok lásky a pociťovať ju je dôležité najmä v období dospievania. Aj keď i zdá, že deti na druhom stupni ju už nepotrebujú a keď prichádzajú do puberty, sami to zvyknú vyhlasovať. Dajú si slúchadlá, nonstop pripojení k sociálnym sieťam či k počítaču, akoby okolitý svet nepotrebovali. Ale opäť to je iba obal, ktorého vnútro nie je naplnené. Internet, hudba, počítačové hry či sociálne siete, nenaplnia potreby mladých po láske, po milovaní, po tom, že sa budú cítiť dôležití vzácní. Toto poslanie potrebujeme praktizovať hlavne v našich rodinách. Preto povzbudzujem vás rodičia i starí rodičia, aby ste si všimli niektoré veci na vašich deťoch, ktoré kričia o pomoc a ktoré svedčia o tom, že chcú, aby si ich niekto všimol. Rátajú sa i maličké gestá, napríklad, spoločná prechádzka. Aj keď deti frflú či ohnú nos to, že si pre ne niekto našiel čas, vnímajú ako silné momenty.

Ján Buc „Prečo ľudia veria“

Azúrový drahokam

Klenotník sedel za písacím strojom a roztržito pozeral cez výklad svojho elegantného obchodu.

Akési dievčatko sa priblížilo k obchodu a pritlačilo nožtek na výklad. Jeho nebesky modré oči zažiarili, keď videlo vyložené klenoty. Rozhodne vstúpilo a prstom ukázalo na skvostný tyrkysovomodrý náhrdelník.

„Je pre moju sestru. Môžete mi ho zabaliť ako dar?“

Klenotník sa na malú klientku pochybovačne pozrel a spýtal sa jej: „Koľko máš peňazí?“

Dievčatko sa bez zaváhania postavilo na špičky, položilo na stôl drevenú škatuľku, otvorilo ju a vysypalo. Vypadla z nej nejaká malá bankovka, za hrst' mincí, zopár mušlí a figurok.

„Stačí to?“ spýtalo sa hrdo. „Chcem dať staršej sestre nejaký dar. Odkedy nemáme mamu, robí nám mamu ona. A nemá ani chvíľu času pre seba. Dnes má narodeniny. A som si istá, že z tohto daru bude mať veľkú radosť. Tento drahokam má takú istú farbu ako jej oči.“

Muž starostlivo zabalil puzdro do nádherného červeného papiera. „Vezmi si ho,“ povedal dievčatku, „a opatrne si ho odnes.“

Dievčatko hrdo odišlo s balíčkom v ruke ako s trofejou.

Asi o hodinu vstúpilo do klenotníctva pekné dievča s vlasmi medovej farby a nádhernými belasými očami. Rozhodne položilo na pult balíček, ktorý tak starostlivo klenotník zabalil, a spýtalo sa:

„Tento náhrdelník bol predaný tu?“

„Áno, slečna.“

„A čo stál?“

„Ceny v mojom obchode sú dôvernú. Týkajú sa jedine môjho klienta a mňa.“

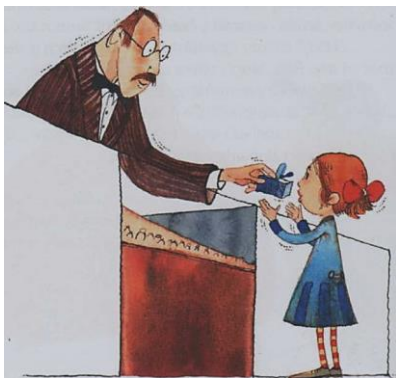
„Moja sestra však mala len pár drobných. Nemohla zaplatiť za taký náhrdelník.“

Klenotník vzal puzdro a zatvoril ho aj so vzácnym obsahom. Znova ho zabalil ako dar a podal ho dievčaťu.

„Vaša sestra zaplatila. Zaplatila najvyššiu cenu, akú niekto môže zaplatiť. Dala všetko, čo mala.“

„Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.“

Bruno Ferrero „Život je všetko, čo máme“

Podobenstvo o nemilosrdnom sluhovi (Mt 18-23-35)

(pokračovanie)

Prečo teda neodpúšťame?

Čo je príčinou, že my kresťania zostávame nemilosrdní, kritickí, že tak ľahko vzkyvíme hnevom, odsudzovaním a trpkosťou, a ešte sa pritom cítime, byť v práve?

Najčastejší dôvod: SAMI SME EŠTE NEPRIJALI SVOJU AMNESTIU, NEPREŽILI SME JU. Inými slovami, osobne sme neprijali evanjelium. Neuvedomili sme si silu skutočnosti „On nás vytrhol z moci tmy a preniesol do kráľovstva svojho milovaného Syna, v ktorom máme vykúpenie, odpustenie hriechov.“ (Kol 1,13-14) Áno, mnohí majú problémy s odpúšťaním preto, že žijú v klame samospravodlivosti, v postoji, že nie oni Bohu, ale Boh by im mal byť vďačný za to, že sú vôbec veriaci, že ešte chodia do kostola a o čosi sa snažia (na rozdiel od tých okolo). Žijú v postoji staršieho brata z podobenstva o márnoträtom synovi, v postoji toho, kto sa zdanlivo svojou zásluhou nikdy nevzdialil z Otcovho domu, a preto nevie byť milosrdný k iným.

Niektorí zas dobre poznajú svoju biedu a svoj hriech, ale tiež neprijali Božie milosrdenstvo... Často aj preto, že neveria v lásku, ktorá sa daruje zadarmo, chcú si ju zaslúžiť, zaplatiť svojim dobrým správaním. Hlavný problém: nikdy neprežili jasanie nad zotretým šesťdesiatmilionovým dlhom! Rozum už o Kristovej výkupnej obeti počul azda tisíc ráz, ale srdce ani raz, preto zostáva kamenné. Títo ľudia zostávajú tvrdí k sebe, robia veľa vecí pre Boha, aby ich prijal - a zákonite rovnako tvrdý meter uplatňujú vo vzťahu k druhým.

Traduje sa, že sa v Anglicku zišla skupina teológov a hodiny diskutovali, v čom vlastne (pokiaľ vôbec) sa kresťanstvo podstatne líši od iných náboženstiev, čo v kresťanskom učení nemá paralelu v iných náboženstvách... Nemohli nájsť odpoveď, až konečne oneskorene pribehol známy mysliteľ C. S. Lewis a odpovedal bez zaváhania: „Je to jednoduché. Odpustenie hriechov.“

Postoj sebavykupovania nepozná odpustenie seba ani druhým, nepozná milosrdenstvo... Ako neuveriteľne veľa je týchto ľudí medzi kresťanmi! Koľké srdcia doteraz nikdy nepočuli evanjelium, neradovali sa z „dobrej zvesti“. Možno preto, že im ju nikto nepodal tak, aby pochopili, že je dobrá, že je dobrá pre nich, že v Kristovi získali zadarmo poklad nevýslovnej ceny!

„A vôbec všetko pokladám za stratu pre vznešenosť poznania Krista Ježiša, môjho Pána. Preň som všetko stratil a pokladám za odpadky, aby som získal Krista.“ (Flp 3,8)

Áno, ale kto z nás to môže povedať s Pavlom skutočne zo srdca?... A pokiaľ človek nemá poklad (alebo netuší, že ho má a kde ho má), je každých sto korún dobrých! Lepší vrabec v hrsti...

Kateřina Lachmanová „Zamknuté znútra“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku